

det tilføjede Maal maa kunne naas paa en noget mindre omstændelig og mindre bekostelig Maade. Resultatet af Udvalgets Forhandlinger herom er blevet, at man er enedes om at foreslaa, at der i Stedet for Ansættelse af en Rystinspektør til at forberede Ordningen af Rystfredningen, vejlede Landvæsenkommissionerne og senere føre Tilsyn med den trufne Ordning's Oberholdelse, for hvert Amt anordnes en Rystkommission, som ikke skal være permanent, men kun skal have til Opgave at medvirke ved den første samlede Ordning af Rystfredningen. Rystkommissionen, der foreslaas sammensat af en af Landbrugsministeren udnævnt Formand og to af vedkommende Amtsråd valgte Medlemmer, vil have at undersøge Amtets Ryster og gøre Forslag til Fredningsbestemmelser. For saa vidt der ikke af de i Sagen interesserede rejses Indsigelser mod Rystkommissionens Forslag, antager man, at det uden Betænkelse vil kunne gøres til gældende Regel, saaledes at en Landvæsenkommission kun behøver at træde til, naar og for saa vidt der rejses Indsigelser og stilles Forlangende om at saa disse afgjorte ved Kendselse af Landvæsenkommissionen og da under Appel til Overlandvæsenkommissionen. Naar den første Ordning af Rystfredningen har fundet Sted, antager Udvalget, at det ikke vil være nødvendigt hvert 5te Aar at tage Sagen op paa ny til en almindelig Ordning for samtlige Landets Ryster. Det er vel muligt, at der i Tidens Løb et og andet Sted kan blive Trang til Ændring i de fra først af trufne Bestemmelser, men neppe i større Omfang, end at Manglen vil kunne afhjælpes ved den Afgang, der gives saavel Landbrugsministeren som de privat interesserede til at paalade Landvæsenkommissionernes Afgørelse.

I Henhold til det anførte har Udvalget stillet Ændringsforslagene under Nr. 3—19, 22, 24, 27 og 31.

Med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag bemærkes:

Ved Nr. 1 og 23 tilsigtes at gøre det klart, at Loven angaar ikke blot Rysterne ved det aabne Hav, men Søterritoriet i det hele.

Med Hensyn til Nr. 2 bemærkes, at da den ubevoksede Strandbred kun fredes, for saa vidt det er nødvendigt af Hensyn til Rystens Sikring, kræver Formålet, at den fredes lige saavel over for Ejeren som over for andre.

Ved Nr. 20 og 21 foreslaas at lade den i Slutningen af §§ 4 og 5 ommeldte Tinglæsning bortfalde som overflødig.

Den Maade, hvorpaa Fartøjer, der benyttes til Stensiftning og Sandgravning, ifølge Lovforslagets § 8 skulle gøres kendselige, synes ikke at være ganske fyldestgørende. Udvalget foreslaar derfor under Nr. 25 og 26, at Fartøjet skal have Mærkeplader anbragte paa begge Sider, og at Bogstaverne skulle have mindst 10 Tommers Højde.

Under Nr. 28 foreslaar Udvalget stærket Straf for ulovlig Stensiftning og Sandgravning, naar Virksomheden er drevet ved Anvendelse af Dampkraft eller desl., og under Nr. 29 stiller man et Ændringsforslag sigtende til at fastslaa, at Fartøjets Konfiskation ogsaa kan finde Sted, naar dette ejes af andre end „den skyldige“.

Da der fra Stensiftkere og Sandgravere er ført Klage over, at Rystejere undertiden have oprejst Fredningsmærker for Ryststrækninger, der ikke ere fredede, foreslaar Udvalget under Nr. 30 at sætte Straf for saadant Forhold.

Et Mindretal (Olesen, N. Hansen og S. Rasmussen) kan ikke ubetinget tiltræde Flerallets foranstaaende Udtalelse, dels fordi vi ikke finde Motiveringen tilfredsstillende, saavel som ogsaa fordi Sagen foreslaas løst paa et Grundlag, der noget afviger fra de almindelige Retsregler, hvorefter vedkommende Ejers selv maa værne sin Ejendomsret, og hvorpaa ogsaa Loven af 1862 om Rystfredningen hviler. Men da Spørgsmaalet synes at blive mere paatrængende og da Flerallet er gaaet bort fra Lovforslagets Embedsmyndighed ved at udelade Rystinspektøren, saa ville vi, som Bidrag til Sagens Fremme, for saa vidt tiltræde Flerallets Ændringsforslag. Dog maa bemærkes, at vi i Lovforslagets § 1, 2det Punktum, 3die Linie, ville foretrække, at Ordet „kan“ omblyttes med